

*In Memoriam Jean Thiriart
(1922-1992) 1]*

Autor: Jean Thiriart

Evropský konstrukt zrozený z Římských smluv (25. 3. 1957) by se měl rozvinout v evropský stát. Tento počín má svou nezpochybnitelnou cenu, a proto bychom jej neměli ve jménu jistých forem sentimentality odsuzovat. Evropský společný trh je dobrá věc, problémem jsou však značně omezené ambice projektu. Snaží se přijít se státními strukturami, což je současně příliš moc i příliš málo: Evropy bude dosaženo teprve, až bude státem i národem, tedy až bude mít strukturu i povědomí.

Jsme v historii první a jediní, kdo projevil vůli ji uskutečnit. Z našeho komunitaristického proudu vůbec poprvé vyrostl koncept evropského nacionalismu. Ten se podstatně, vlastně naprosto zásadně, liší od idejí evropské hegemonie (ať už to byla Napoleonova nebo de Gaulleova francouzská Evropa či Hitlerova Evropa německá) i Evropy nezávislých vlastí. Rozdíl mezi Evropským státem a evropským národem se pak podobá dichotomii anorganického a organického, hmoty a života, chemie a biologie, atomu a buňky.

Zrada režimistů

Všechny západoevropské vlády přišly spolu s anglosaskou bagáží v roce 1945. Přímo nebo zprostředkovaně to tedy všechno jsou kolaboranti s okupanty. Od té doby jsou všechny evropské politické snahy režimistů v trvalé zástavě našich okupantů. Důkazy tohoto zástavního vztahu, této záměrné zrahy, vidíme všude kolem sebe, formálně a flagrantně pak v oficiálním dokumentu „Evropského parlamentu“ (sic): „Cílem Evropské unie je podporovat evropskou jednotu.“

Skvělé, vynikající. Dále se ovšem dočítáme:

Zavedení společné obranné politiky v rámci struktur Severoatlantické aliance přispívá k posílení tohoto spojení. 2]

Doznání je tak zcela nepokryté a každému na očích. Doznání, že tato „Evropa“ není než pouhým přívěškem amerického imperialismu, jelikož atlantická smlouva je americký žralok kroužící kolem makrelly evropských režimistů. Oficiální Evropa nemůže vyrůst z formálního

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

protimluvu – nelze totiž vytvořit národ, který se předem zříká své nezávislosti. Bláznovství, tartuffovství.

Evropa se musí postavit Američanům

Národ je definován především svou odlišností od ostatních: stylem, záměry i zájmy. Proto si obránci Evropy, kteří si zároveň jako modelovou zemi berou USA a pro něž je každá americká válka také válkou naší, sami protiřečí. Proč budovat Evropu, když jsou Spojené státy tak dokonalé? Větší smysl by přece dávalo rozšířit USA. Tato „evropanská“ klika, která se každý večer před spaním modlí čelem k Washingtonu, by tak raději měla navrhnout, aby se Anglie stala 51. státem Unie, Německo 52., Itálie 53. – odpovídalo by to totiž realitě.

Panuje absolutní, formální a konceptuální rozpor mezi tím být Evropanem a tím být proamerický. Kdo se považuje za proamerického, měl by sám sebe vyhnat z Evropy – ať už se hlásí k sociální demokracii nebo nějaké frakci krajní pravice.

Americký kolaborant je nutně zrádcem Evropy.

Evropa bez rizik je jen idiotská iluze

Čas od času nějaký naivní intelektuál v dobré víře vyjádří naději na vytvoření Evropy mírovými, uměřenými prostředky. To je však jen prázdný sen. Dějiny se rodí z bolesti, krve, potu a obětí. Zejména národ pak vzniká opozicí, v boji proti nepřítelům. Nejen že jsou tak Spojené státy dějinným nepřítelem probuzené Evropy objektivně, musejí se jím stát také psychologicky. Národ potřebuje ke svému zrodu i zachování nepřítele. Život v ohrožení pomáhá dosáhnout jednoty, morálního zdraví a zachování charakteru. My si tak Evropu nehodláme někde vyprosit, ale vzít si ji. Reálně se žádný hegemon (kterým dnes USA ve vztahu k Evropě jsou) své moci nad vazalským státem nikdy nevzdal – naopak, tyto podřízené subjekty si samy musely vydobýt nezávislost. Italové tak učinili proti Rakušanům i Francouzům, Evropa bude postupovat stejně proti Američanům. Národ je ukován v boji a zakalen v krvi. Nebezpečí je samozřejmě ohromné, ale je třeba jej podstoupit. Život je neustálým riskem, ten však musí být vědomý a promyšlený.

Evropa dosažená bez rizika je dětinským preludem, v rozporu se vší dějinnou zkušeností.

Štít a plán

Oblíbeným falešným argumentem hanebných amerických podržtašků je ten o „americkém štítu“.

A co že má tento štít být?

Evropa – v roce 1945 vykrváčená, o deset let později na cestě k zotavení – je dnes hospodářsky a průmyslově zpět v plné síle a zdraví. Americká ochrana proti vpádu stalinistů byl nepostradatelná v roce 1948 a užitečná v roce 1951 (dle ducha doby). Časy se však

změnily. Západní Evropa už nepotřebuje americké továrny, peníze ani vojáky. Proto odejdou, žádný vděk jim nedlužíme. Přišli totiž do Evropy kvůli svým vlastním zájmům, ne těm našim. V roce 1949 snad ještě mohly filoamerikanismus ospravedlnit pokrytectví a zjištění – dnes však už nikoliv.

Západní Evropa je dostatečně silná na to, aby si snadno vybuodovala ozbrojené síly schopné postavit se jakémukoliv potenciálnímu nepříteli. Stačí tuto vojenskou sílu chtít využít k dosažení politické jednoty Evropy. Hlasy, podle kterých se bez Američanů neobejdeme, jsou nám k ničemu.

„Americký štít“ není nic než alibi pro zbabělce, lenochy a slabochy.

Americká pozice je zhruba následující: zdráhavě se zavazují k odchodu z Evropy, až prý budeme dost silní na to ubránit se sami (tak to tvrdí, ne však upřímně), a současně dělají vše pro to, abychom bez nich nikdy dostatečně silní nebyli. Na tom celá ta hanebná lež spočívá.

Spojené státy nám nechtějí jaderné zbraně prodat, ani nám je dát do rukou v rámci NATO, které je tedy jako pakt podvod (žralok a makrela – viz výše), jelikož sdružuje spojence prvního řádu (USA) a druhého řádu (evropské země) – jedni mají právo vlastnit bombu, druzí nikoliv.

Američané jsou dost realističtí, aby si velice dobře uvědomovali, že s koncem jejich vojenské okupace Evropy by do půl roku následoval i konec jejich politické suverenity. Proto se Američané možnosti odchodu nikdy upřímně nezabývali.

Američané právem nedůvěřují evropsko-americkému spolenectví na bázi rovnosti. Je jim jasné, že silná a nezávislá Evropa americkým spojencem **nebude**.

Proto podniknou Američané vše ve svých silách, aby pro Evropu zůstali na věčné časy vojensky nepostradatelnými. Argumenty proamerických kolaborantů, že se bez Ameriky neobejdeme, jsou pokrytecké – raději by měli přiznat, že se bez ní obejít nechtějí. Teorie „amerického štítu“ by platila jen za splnění dvou podmínek:

- 1) Okamžitý přístup ke všem atomovým zbraním pro Evropany v NATO.
- 2) Přesný časový plán nahrazení amerických jednotek evropskými jednotkami.

Ani jedna z podmínek není a nebude uznána. Půjdu dokonce nad rámec tohoto skromného plánu a řeknu, že je žádoucí, aby americká vojska odešla ještě před stanovením pevného časového plánu. Když se jich Evropa bude bát, sjednotí ji to. Dnes se totiž Evropané zbaběle krčí pod „americkým štítem“. Aby se vývoj evropského povědomí urychlil, musí Evropa vědomě vyhledávat nebezpečí. Nutnost, akutní krize, naléhavost – to ji probudí. Riziko narychlo prováděného probouzení je pak třeba přijmout. Abychom Evropu upevnili, musíme ji uvést v nebezpečí. Francouzští vůdci si to v roce 1792 dobře uvědomovali...

Nevytvořili národ projevy, slavnými sliby a bankety, ale puškami, mučedníky a sdíleným nebezpečím. Američtí lokajové jsou však zbabělci, lidé, kteří se vyhýbají nutnému boji.

Ponížení americké okupace přijímají právě z toho důvodu – aby nemuseli bojovat. Téhož ducha projevila i francouzská buržoazie za německé okupace v roce 1942. Připadali si nesmírně chytře: „Němci na ruské frontě umírají na ochranu našich nacpaných sejfů.“ Připadali si chytře, za zbabělce se však nepovažovali. Tatáž bezectná buržoazie, která se v roce 1942 ochotně schovávala za „německým štítem“, dnes úslužně přijímá ochranu „amerického štítu“. Dokud jsou v bezpečí jejich dividendy, budou spokojeni. Tito lidé se skutečně bojí odchodu Američanů, protože by se museli starat sami. My se však nebojíme – a to nás kategoricky odlišuje od kliky filo-yankeeských kolaborantů.

Garibaldijská řešení

Ke sjednocení Itálie došlo společným působením různých faktorů: idealismu, úžasné **Mazziniho** předvídavosti, neúnavného **Garibaldiho** aktivismu a **Cavourovy** prohnanosti. Všechny tyto součásti do sebe musely zapadnout. Z čistě vojenské perspektivy nebyla Garibaldiho kampaň nijak zásadní, historicky však byla naprosto rozhodující. Díky němu byla prolita krev. Jakmile je jednou prolita krev, rozevírá se mezi okupovaným a okupantem propast. Propast, kvůli níž se každý musí postavit buď na stranu okupanta, nebo proti němu. Po prvních padlých už nezbylo místo na „ano, ale“ ani „možná...“.

V Alžírsku v letech 1954-1962 se tento poznatek jen potvrdil. V roce 1954 mohli mnozí Alžířané oprávněně hájit francouzskou okupaci jako „menší zlo“. V roce 1960 už žádní takoví Alžířané nebyli. Na obě strany už se tehdy dávno šklebila propast plná mrtvých. I když se tak stalo uměle a záměrně, na celé věci to mnoho nemění.

Za německé okupace se podobně zachovali komunisté. Kulkou do zad zabíjeli v podstatě nevinné německé vojáky. Okupační správa se do nastražené léčky nechala lapit, když zastřelila úplně nevinné Francouze. Tak byl uveden do pohybu mechanismus, který už nebylo možné zastavit – to mohlo dokázat jedině úplné zničení jedné nebo druhé strany. Vyčkávat snad bylo možné v roce 1940, rozhodně však ne v lednu 1945.

Jakmile v Garibaldiho řadách padla první stovka dobrovolníků, začala Itálie pociťovat závazek dokončit jeho misi střelným prachem a ocelí, jak nakonec také učinila.

I Evropa se musí obrátit proti svým okupantům. Pokud se tento krok udělá správně, nebude ani příliš krvavý a násilný. Pravděpodobnější však je, že bude hned od počátku masivně podpořen „garibaldijskými skutky“.

Okupanty vyženeme jedině s vlasteneckým odhodláním a politickou dvojakostí, jaké projevili Garibaldi a Cavour. Evropský revolucionář tak musí coby s reálnou pracovní hypotézou počítat i s eventualitou ozbrojeného povstaleckého boje proti americkému okupantovi. Kdo se této možnosti bojí, není revolucionář ani evropský nacionalista. Když požadujeme nějaký účel, přijímáme také prostředky. Pokud požadujeme Evropu, nutně přijímáme i prostředky k jejímu vytvoření.

My sami musíme vytvořit Evropu

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Režimistická Evropa skutečnou Evropu vybudovat nedokáže – ať už kvůli ohledům na jednotlivé „malo-nacionalistické“ sentimenty, nebo kvůli svému schovávání se za americkou sukni. Evropa Římské smlouvy se sama neudělá – tento úkol připadne nám. Dnes je totiž očividné, že Evropa se pro politiky stala pouhou zástěrkou k prosazování svých zájmů. Všichni zjistili, co je z ní možné vyzískat: publicitu pro svou osobu a ekonomické výhody pro svou zemi. Matematickými fintami a pokryteckými lžemi se Evropa dostala do slepé uličky. Ocitla se tam, protože jejím zastáncům chybí vůle ji skutečně vytvořit. Někteří snad ještě přinejlepším mají jakási nejasná zbožná přání.

Proto musíme Evropu vytvořit sami. Vytvořit ji prostřednictvím velké historické Strany, velké národně-evropské vlastenecké Strany. Ta se musí postavit událostem čelem, eliminovat protievropské vládcy – a váhavé povzbudit bajonetem. Víc než kdykoliv předtím jsem přesvědčen, že Evropu vytvoří Strana, jež ji přislíbila vytvořit; Strana, která dodá Evropě vlastní sebeuvědomění; strana připravená na úkoly ideologické i horlivé, legální i ilegální, dialektické i násilné. Včera musely národní hnutí **Neo-Destour** vytvořit Tunisko, **Istiqlal** Maroko a **FLN** Alžírsko, stejně jako to před sto lety učinilo **risorgimento** s Itálií.

K zrození evropského národa je potřeba Strana. My tuto Stranu vytvoříme!

Poznámky DP

1] Titulní strana sborníku *In Memoriam Jean Thiriart (1922-1992)*, Éditions Machiavel, Brusel, 1993.

Obsah:

Avertissement au lecteur

Jean Thiriart : un itinéraire politique

Les fondements de la pensée de Jean Thiriart (Yannick Sauveur)

Jeune Europe, souvenirs de la section de Louvain (Bernard Garcet)

Dix ans avec Jean Thiriart (Luc Michel)

Hommage à Jean Thiriart (Robert Steuckers)

Jean Thiriart : Prophète et militant (Carlo Terracciano)

Jean Thiriart et le „Parti historique Révolutionnaire“ (Thierry Mudry)

L'héritage communautariste : Jean Thiriart, un penseur d'avant-garde (Luc Michel)

Moscou, août 1992 : le dialogue Ligatchev-Thiriart

2] Thiriart zde má na mysli závěry mezivládní komise, které předsedal francouzský diplomat **Christian Fouchet**, pověřené tzv. evropskou šestkou připravit konkrétní návrhy na podporu politické unie. Viz *Projet de traité établi par les cinq partenaires de la France 20 janvier 1962, Article 2*).

Úvaha Jeana Thiriarta *L'Europe-Etat et l'Europe-Nation se feront contre les USA* vyšla původně na stránkách *Voxnr 30*. června 2002. Anglický překlad Eugena Montsalvata *Europe-State and Europe-Nation Will Be Against the USA* byl převzat ze stránek *Niekisch Translation Project*.